

Dette tekniske spørgsmål er blevet løst på én måde for centrale kraftvarmeværker, men på en anden måde for decentrale kraftvarmeværker.

Forskellene i regelsættene gør, at decentrale værker betaler væsentlig mere i afgift end centrale værker. Det er der helt eller delvist rådet bod på ved, at decentrale værker i modsætning til centrale værker får et elproduktionstilskud. Efter elproduktionstilskud er nettoafgiftsbelastningen pr. produceret varmeenhed i decentrale kraftvarmeværker fortsat noget højere end for typiske centrale værker.

Ved dette forslag reduceres afgiftsbelastningen pr. produceret varmeenhed for decentrale værker til samme niveau som gælder for typiske centrale kraftvarmeværker, og samtidig reduceres elproduktionstilskuddet.

De nye regler for afgifterne på decentral kraftvarme foreslås generelt at få virkning fra 1. juli 2002.

Efter de nuværende afgiftsregler kan decentrale kraftvarmeværker vælge at betale afgift efter tre metoder.

Den metode, som de fleste gasfyrede værker bruger, tager udgangspunkt i aftalen mellem værket og gasleverandøren. Gas anvendt til elfremstilling har en anden pris end gas til varmfremstilling. I kontrakterne er det beskrevet, hvordan man fordeler den samlede brændselsmængde på gas til el og gas til varme.

Efter afgiftsreglerne kan samme fordeling anvendes ved beregning af afgifterne, idet der dog højst kan henregnes en mængde gas til elfremstilling svarende til elleverancen delt med 0,835. Denne såkaldte e-faktor på 0,835 er den normalt gældende i gaskontrakterne.

Efter forslaget vil værkerne fortsat kunne bruge denne metode, men ved anvendelse af en e-faktor på 0,65.

Nedsættelse af e-faktoren vil medføre en lempelse jf. følgende eksempel.

Eksempel 1: Lovforslagets effekt pr. 100 enheder brændselsforbrug

Samlet brændselsforbrug	100
Varmeproduktion	50
Elproduktion	38

Ved anvendelse af e-faktor 0,835 vil 45,5 (elproduktion på 38 delt med 0,835) brændsel være afgiftsfri, mens der skal betales afgift af 54,5 brændsel (samlet forbrug på 100 fratrukket 45,5)

Ved anvendelse af e-faktor 0,65 vil 58,5 (38/0,65) brændsel blive afgiftsfri, mens der skal betales afgift af 41,5 brændsel. I eksemplet reduceres afgiftsbelastningen således med 13 brændsel ved at bruge e-faktor 0,65 i stedet for e-faktor 0,835.

Efter de gældende regler kan værkerne også bruge en e-faktor på 0,9 (kan være aktuel for værker med afvigende gaskontrakter og for ikke naturgasværker) samt den såkaldte pro-rata-regel.

Efter pro-rata-reglen fordeles brændselsmængden til el og varme i samme forhold som produktionen af el og varme. I eksemplet ovenfor udgjorde varmeproduktionen 56,8 pct. (38 delt med summen af 38 og 50) og der er derfor afgift af 56,8 brændsel, hvis pro-rata-metoden anvendes).

Såvel pro-rata- som $e = 0,9$ -metoden foreslås afskaffet og erstattet af en anden metode.

Efter den anden metode vil der for hver 1 GJ varme, der fremstilles på værket skulle betales afgift af 0,8 GJ brændsel. I eksemplet skal der således betales afgift af 40 brændsel (50 varme gange med 0,8) mens resten af

brændslet - 60 GJ - er afgiftsfrit. Denne metode kaldes også varmeverkningsgradsmetoden med $v = 1,25$ ($1/0,8 = 1,25$)

Kraftvarmeværkerne vil få valgfrihed mellem at anvende de to metoder - $v = 1,25$ og $e = 0,65$ for et år ad gangen.

Elproduktionstilskud

For naturgas- eller affaldsbaserede industrielle kraftvarmeanlæg foreslås, at hvis et værk udskifter et anlæg - eksempelvis ved at installere en ny motor - vil værket få et elproduktionstilskud på 2 øre pr. kWh. i 6 eller 8 år.

Baggrunden for reduktionen af tilskuddet fra 7 til 2 øre i forbindelse med udskiftningen af kraftvarmeanlægget er, at anlægsinvesteringen udgør en mindre